

आम्ही मराठवाड्यातल्या सर्वच कलावंतांना आहे. शिवाय त्यांचा सिनेउद्योगातही खूप मोठा मित्र परिवार आहे. शिवाय महाराष्ट्र शासनाचे सांस्कृतिक कार्यखातेही त्यांच्याकडे आहे. त्यामुळे त्यांनी मनावर घेतले आणि अ.भा.मराठी नाट्यपरिषदेचे अध्यक्ष श्री.मोहन जोशी यांनी क्रियाशील सहकार्य केले तर अनेक गावात गरजेप्रमाणे हौशी मंडळींसाठी मिनी थिएटर्स निर्माण होऊ शकतील. व्यावसायिक नाटक आणि हौशी मंडळींचं नाटक यातला एक फरक मी नोंदवू इच्छितो. खरे तर सगळ्यांनाच तो माहीत आहे. मी नवे काही सांगतो असे नाही. नाट्यप्रयोगाच्या सादरीकरणाची गरज म्हणून ज्या ज्या गोष्टी आवश्यक असतात तिथे दर्जेदार व्यावसायिक संघ शक्यतो कोणत्याच तडजोडी करीत नाहीत. प्रयोग सुविहित व्हावा, सफाईदार व्हावा, सादरीकरणाच्या अंगाने तो परिपूर्ण व्हावा याबाबत जी जागरूकता व्यावसायिक निर्माते दिग्दर्शक दाखवतात, तुलनेने हौशी संघ मात्र या बाबत अनेक वेळेला दुर्लक्ष करतात, वेळ मारून नेण्याचा प्रयत्न करतात. अर्थात काही हौशी संघ याला अपवाद आहेत. पण वेळ मारून न नेता सादरीकरणाच्या अंगाने प्रयोग परिपूर्ण होईल याची काळजी मराठवाड्यातील नाट्यसंघांनी घेतली तर मराठवाड्यात हौशी रंगभूमी उभी राहू शकेल अशी आज स्थिती आहे. औरंगाबाद येथे एकनाथ रंगमंदिर आहे. काही महिन्यात डॉ.बाबासाहेब आंबेडकर मराठवाडा विद्यापीठाचं अत्यंत अद्ययावत असं नाट्यशास्त्र विभागाचं नाट्यगृह सुरु होण्याची शक्यता आहे. बीड येथे नगर परिषदेनं सुरु केलेलं वातानुकूलित नाट्यगृहाचं बांधकाम पूर्ण होण्याच्या अवरथेत आहे. अगदी अल्प काळात लातूर येथील नाट्यगृह पूर्ण होत असून नांदेडचे कै.शंकरराव चव्हाण वातानुकूलित नाट्यगृह आता नुकतेच सुरु झाले आहे. या प्रत्येक ठिकाणातील अंतर १०० ते २०० किलोमीटरपेक्षा कमी आहे. त्यामुळं एखाद्या नाट्यसंघाला व्यावसायिक पद्धतीने दौरा काढणे सोपे जाणार आहे. मुंबई, पुणे येथील नाट्य कलावंतांना सलग ४-५ दिवस मोकळे मिळतील अशी शक्यता कमी आहे. अशा अवरथेत मराठवाड्यात धाडसानं कुणीतरी व्यावसायिक नाटकाच्या उपक्रमाला सुरुवात करावी असा हा अनुकूल काळ आहे. मराठवाड्यात सांस्कृतिक मागासलेपण नाही, हे सांगण्यासाठी आज पुणे आणि मुंबई येथे मराठवाड्यातील किती कलावंत आपले कर्तृत्व दाखवीत आहेत याची यादी देण्यात येते. मराठवाड्यातील सांस्कृतिक पुढारलेपणाचा हा जणू पुरावा आहे असे गृहित धरण्यात येते. मला स्वतःला मात्र हे मान्य नाही. याचा अर्थ एवढाच की, वातावरण मिळाले तर नैपुण्य दाखवू शकतील असे अनेक कलावंत इथे आहेत. पण आपल्या सुप्त सामर्थ्याच्या विकासासाठी त्यांना पुणे आणि मुंबईपर्यंत जावे लागते हे आपल्या मराठवाड्यातील सांस्कृतिक मागासलेपणच होय. ज्या दिवशी सुप्त सामर्थ्य असणाऱ्या असंख्य कलावंतांना त्यांच्यातील सुप्त गुणांच्या विकासासाठी पुरेसे पाठबळ मराठवाड्यातील रसिक देऊ करतील तो दिवस मराठवाड्यातील सांस्कृतिक प्रगतीचा